

Akademie múzických umění v Praze

Divadelní fakulta

Katedra činoherního divadla

Diplomová práce

Jakub Koudela:

Herecké partnerění na jevišti a před kamerou

Posudek vedoucího práce

Jakub Koudela si ve své diplomové práci vytyčil úkol prozkoumat zákonitosti a problematiku herecké souhry na jevišti a před kamerou. Hned v úvodu si autor pokládá otázku, co je příčinou faktu, že mezi některými herci je na scéně (či při natáčení filmu) přítomno téměř hmatatelné napětí a jejich dialog dokáže připoutat všechny divákovy smysly, zatímco mezi jinými partnery je na první pohled cítit nesoulad a jejich dialogy postrádají dynamiku a působí mnohem rozpačtější dojem? Na tuto základní otázku se pak snaží diplomant hledat odpovědi prakticky v průběhu celé své práce, přičemž klade důraz především na sebe sama, na své zkušenosti, omyly, poznání. Hned úvodní kapitole nazval více než výmluvně: „Hledání správné cesty“.

V souvislosti se zvoleným tématem Jakub Koudela nejprve vymezuje základní rysy hereckého partnerství se všemi důležitými cíli, které by měl herec sledovat. Důležitost a nezbytnost herecké souhry dokumentuje na dvou protichůdných příkladech: na jedné straně je to výkon Miroslava Donutíla v roli Truffaldina (tento považoval J. Koudela před nástupem na DAMU za vrchol hereckého umění), na straně druhé ho návštěva generální zkoušky inscenace Racek v Dejvickém divadle (už v průběhu studia) přesvědčila o tom, že herecké partnerství a souhra bezpochyby stejně skvělých herců může vytvořit ještě nezapomenutelnější divácký zážitek. Dále se student zabývá oblastí komunikace a kontaktu v dramatickém umění. Herectví vnímá jako společenskou aktivitu a zmiňuje se o kontaktu herců a diváků, i o kontaktu herců mezi sebou. Ve zvláštní kapitole se dotýká problematiky zrcadlových neuronů a jejich funkce pro divadlo a pro samotné herce. V další části porovnává herecké partnerství s ostatními hereckými disciplínami a dochází k závěru, že partnerství jako takové je vždy přítomné v hereckém umění jako celku. Vyslovuje rovněž

myšlenku, že dramatické dílo je ve výsledku vždy kolektivní, ale k jeho kvalitnímu vytvoření je nutný individuální přínos. Individuální schopnosti pak slouží jako základní stavební kámen onoho kolektivního díla a je nutné je neustále kultivovat a zdokonalovat.

V závěru své práce se autor věnuje negativním vlivům, které zabraňují žádoucímu hereckému partnerství a souhře, přičinám zablokování herecké kreativity a možnostmi jejich odstranění. Tato pasáž je asi nejcennější, neboť Jakub Koudela zde uvádí nejvíce praktických příkladů, ve kterých popisuje své vlastní problémy s navázáním partnerství, strachem, nemožností uvolnění, křečovitostí či naopak přehnanou sebejistotou při jevištní realizaci školních úkolů, při zkouškovém procesu absolventských inscenací v DISKU či v průběhu svého ročního angažmá v Městském divadle v Mostě, kam nastoupil bezprostředně po studiu. Upřímnost, se kterou reflektuje všechna svá osobní úskalí a zároveň uvědomění si východisek, která mu pomohla tato úskalí překonat, může být velmi přínosné nejen pro něj.

Je jen škoda, že se diplomant více a hlouběji nevěnoval hereckému partnerství před kamerou, o kterém píše většinou stručně a okrajově.

Jakub Koudela svou práci průběžně a pravidelně konzultoval a tuto doporučuji k obhajobě.

V Praze 12. září 2016

doc. Mgr. Milan Schejbal